

124. Μύθος γαδάρου και αλόγου

- Γάδαρος κι ένα άλογον αντάμα επηγαΐναν,
μαζί με τον αφέντη τους οι δύο διαβαΐναν.
Την στράταν όπου πήγαινε, σαν ήτον φορτωμένος,
ο γάδαρος εγίνηκε 'κ το βάρος κουρασμένος.
- 5 Στο άλογον εγύρισεν, είπε: «Βοήθησέ με,
από το βάρος έπαρε, τώρα λυπήθησέ με.»
Το άλογον δεν άκουσεν κι ιδέτε τι παθαΐνει:
ο γάδαρος εκεί ψοφά, στον τόπον ανεμένει.
- 10 Τότε λοιπόν αφέντης του τα ρούχα έβαλέν τα
απάνω εις το άλογον, όλα εφόρτωσέν τα,
και το πετσί του που έγδαρε είχε του το φορτώσει.
Πολλά εκείνο βόιζε, σαν είχε το σηκώσει
έλεγε: «Με το δίκαιον να τιμωρούμαι πρέπει,
άλλος να σωφρονίζεται, το δίκαιον να βλέπει.»

Επιμύθιον

- 15 Ο μύθος λέγει: όποτε γίνεται <η> βοήθεια
ακ τους μεγάλους στους μικρούς, περνούσι με προμήθεια.

Γιώργος Μ. Παράσογλου (επιμ.), *Ανδρόνικος Νούκιος, Γεώργιος Αιτωλός, Αισώπου μύθοι. Οι πρώτες νεοελληνικές μεταφράσεις* [Νέα Ελληνική Βιβλιοθήκη, ΣΠ 58], Εστία, Αθήνα 1993.